

fra den vedtagne Finanslov til det forelagte Budget. Og det falder altsammen paa Hæren. Hvor kan det være, at Hæren bliver ved at stille stadig større og større Krav? Flaaden kan holde sig indenfor sit Budget. Hvorfor siger man ikke til Hæren, at den ogsaa skal holde sig indenfor Budgettet? Jeg vil spørge Flertallet i dette høje Ting: Er det Meningen, at Hæren skal have Lov til at blive ved at pine og pine Militærudgifterne op hvert eneste Aar? Er det dog ikke paa Tide at vise den tilbage og sige: Denne halve Million, I forlanger, faar I ikke; I har faaet nok.

Hvis vi sammenligner den sidste Finanslov, som vedtoges, før vi fik den nye Hærlov, altsaa Finansloven for 1909—10, med det nu forelagte Budget, er et Beløb paa 4,7 Mill. Kr., altsaa henved 5 Mill. Kr., ligefrem opført som ordinær Stigning af Militærudgifterne. Der er ganske vist flyttet lidt fra det tidligere ekstraordinære Budget over til det ordinære; men saa er det jo ogsaa blevet ordinært, saa kan vi ikke slippe for det. Det er Differencen mellem 19,2 og 23,9 Mill. Kr., men det er ikke hele den Stigning, vi har faaet, for hertil kommer Forrentning og Afdrag af de ekstraordinære 31½ Mill. Kr. plus 2½ Mill. Kr. til Kasernebygning, i alt 34 Mill. Kr. Naar man vil holde sig fri for al Overdrivelse — og det skal man jo —, kan man føje Ministeriet i herfra at fradrage de 6 Millioner, som man siger, man kan faa for de militære Grunde, der dog endnu ikke er solgt. Saa bliver der 28 Millioner tilbage at forrente og afdrage. For runde Tals Skyld kan vi sætte Renterne af disse 28 Millioner, noget for lavt, til 1,3 Mill. Kr.; lagt til de 4,7 Mill. Kr. bliver det en Stigning af 6 Mill. Kr. Og efter hvad den højtærede Finansminister har oplyst om, hvor meget der skal afdrages paa Statslaanene, falder over ½ Million paa de Laan, som gaar til de ekstraordinære Militærudgifter. Vi faar altsaa en Stigning af 6½ Mill. Kr. i aarlig tilbagevendende Militærudgifter i dette Øjeblik, fremfor hvad vi havde af Udgifter paa den sidste Finanslov, som vedtoges inden den nye Hærordning. Det er dog et saa anseligt og betydeligt Beløb, at det var paa Tide, at man sagde: Nu

skal det være nok! Nu kan man ikke blive ved at lade Militærudgifterne stige! Det er en Stemning, som jeg ogsaa er vis paa gaar langt ind i Højre; naar jeg ser paa den gamle Højremand, det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), ved jeg, at han ryster i Virkeligheden paa sit vise Hoved og siger: Det er rent galt; vi kunde og vi burde have faaet en Militærordning, som var meget, meget billigere end den, vi har faaet, og saa kunde den endda have været fuldt saa god. — Ja, det ærede Medlem nikker; jeg ved ogsaa godt, det er hans Overbevisning, og det er en vel begrundet Overbevisning; det er ikke andet end tøylesløs Partipolitik, som har drevet vore Militærudgifter saa højt i Vejret.

Og saa er det endda ikke forbi hermed, men vi ser bebudet endnu yderligere Militærudgifter. Hvis ærede Medlemmer vil slaa op i Tillæg A. Sp. 1431 i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, vil De under Konto F. se en Slutningsbemærkning paa nogle Linier, hvori der staar: „Fra Foraaret 1913 ventes den ny Garnisonsordning paa Sjælland i det væsentlige gennemført for Fodfolkets Vedkommende, og der vil herved foranlediges en Stigning af Udgifterne paa Indkvarteringskontoen. Da det imidlertid paa nærværende Tidspunkt ikke er muligt at gøre en tilnærmelsesvis rigtig Beregning over disse forøgede Udgifter, maa man forbeholde sig at søge den dertil nødvendige Bevilling paa Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1913—14.“ Værs'god mine Herrer, der har De en ny militær Regning. Er det Deres Mening uden videre at honorere den? Og den præsenteres ikke alene. Jeg vil blot vise hen til den næstfølgende Side, Sp. 1434, under Konto I., de nederste Linier. Der staar: „Fra Foraaret 1913 ventes den ny Garnisonsordning paa Sjælland i det væsentlige gennemført for Fodfolkets Vedkommende, og der vil derved foranlediges særlige Udgifter til Flytningshjælp m. v., hvorfor man maa forbeholde sig at søge den hertil nødvendige Bevilling paa Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1913—14.“ Det er igen en militær Regning, som kræves honoreret. Jeg ved ikke, hvor længe Taalmodigheden kan bevares. Det bliver jo stadig dyrere og dyrere.